

Mysterieuze en historische volksverhalen in Noord-
Limburg
en
De Legende van de Gelderse draak

Wat als vrijwel elk dorp en elke stad in Noord-Limburg haar eigen
volksverhaal zou hebben?

Eerste druk © 2026 Peter Keijsers

ISBN: 9789465462967

Editors: Freek Exterkate & Corina Brouwers

Afbeelding omslag: Peter Keijsers m.b.v. ChatGPT

Uitgegeven door: PerKament uitgeverij

Copyright 2026: Peter Keijsers/PerKament Uitgeverij

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag door derden op enigerlei wijze voor welk doel dan ook gebruikt worden zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming vooraf van de auteur en/of uitgever.

PETER KEIJSERS

MYSTERIEUZE EN
HISTORISCHE
VOLKSVERHALEN IN
NOORD-LIMBURG
EN
DE LEGENDE VAN DE
GELDERSE DRAAK

De verhalen in deze bundel zijn *geen echte volksverhalen*. Ze zijn ontsproten uit mijn eigen brein, op een pakkende manier verteld.

Wat als deze verhalen toch een kern van waarheid zouden hebben? Wat als vrijwel elk dorp en elke stad in Noord-Limburg haar eigen volksverhaal zou hebben? Wat als....

Alle afbeeldingen in dit boek zijn met behulp van AI gegenereerd.

Laat u meevoeren in de wereld van sagen en mythen, weliswaar verzonnen, maar desalniettemin verrassend meeslepend.

Inhoud

De legende van de Gelderse draak
Het verzonken kasteel in de Maas
De geheime tunnel onder de Maas
De geest van kasteel Keerbergen
De schaduw van het verleden
Het geheim van de verdwenen kerkklokken
De schaduw van de Maas: het geheim van Bergen
Het geheim van de Rietenbrug
De legende van de roofridders van Well
De legende van het heilige water van Tienray
Het geheim van de Witte Dame van Afferden
De zeven wegen van Sevenum
De Witte Steen van Reuver
De geheimen van de Loherschans
Het verloren kasteel van Reiderode
De legende van de smid van Tegelen
De bergen van Venlo: een verborgen waarheid
De rozenkoningin van Lottum
De schaduw van de eeuwige eik
Het verloren licht van Venray
De wachters van het water
Het verlies van Griendtsveen
De legende van het bloedmeer
De schim van de oude hoeve
Het vergeten geheim van Helden
De verborgen geheimen van Hof ter Haghe
Het geheim van de Sterrenpoort
De verloren ziel van Kronenberg
De legende van de zwarte kapel van Oostrum

Het gouden kruis van America
Het verborgen labyrint van Wanssum
De legende van de mistige Peel
De legende van de Houtwacht
De legende van het Mookerheide-offer
De geest van de heuvel in Grashoek
Het verloren licht van Heijen
De schaduw van de Sint-Nicolaaskapel
De schattenbewaarder van Smakt
De legende van de eeuwige toren
De geest van de Maasduinen
De witte dame en de kloosterruïne
De witte wolf van Leunen
De schaduw van Gennepershuis
De schatten van 't Ven

De Legende van de Gelderse Draak

Voorgeschiedenis

Sinds circa 1815 behoort het huidige Noord-Limburg bij de Nederlandse provincie Limburg. Vóór die tijd, of eigenlijk vóór de Napoleontische tijd, was Gelre een van de vele hertogdommen in de gebieden die nu Nederland, België en (West-)Duitsland worden genoemd. Het behelsde niet alleen het huidige Noord-Limburg, maar in zijn hoogtijdagen eveneens het huidige Gelderland (inclusief de graafschap Zutphen) en een strook aan de Duitse zijde van de grens in het huidige Noordrijn-Westfalen – met als stamslot de burcht en later stad Gelder(n).

In 1465 verschijnt een kroniek over de geschiedenis van Gelre, geschreven door Willem van Berchen. In 1930 schrijven Kleijntjes en Knippenberg het boek Gelderse sagen, waarin de draak voorkomt. Volgens deze legende waarde rond 878 na Christus in het gebied waar nu Geldern ligt, een draak met groenblauwe schubben rond door de moerassen en velden. Deze sage is dus niet door mijzelf verzonnen, maar door verschillende andere auteurs benoemd, beschreven en bedacht. Desondanks wil ik het verhaal in dit boek opnemen, aangezien het een toonvoorbeeld van de mysterieuze en historische volksverhalen in dit boek is.

De legende

(Bron: https://www.beleven.org/verhaal/wichard_sage)

In het jaar 878, toen Karel de Kale keizer van Rome was, lag er in het land onder Keulen een groot veld, dat deel uitmaakte van het gebied van de heer van Pont. Tegenwoordig ligt het in de provincie Limburg, maar vroeger behoorde het tot Gelderland.

Midden op dit veld stond een grote mispelboom, waaronder een gevaarlijke en venijnige draak woonde. Dit dier werd door iedereen

gevreemd omdat het alle mensen en beesten verslond die binnen zijn bereik kwamen. In de nacht kon men zijn vurige adem van verre zien gloeien of hoorde men zijn kreten: Gelre! Gelre! Het ondieer was door de hel uitgebraakt en alle levende wezens in de omtrek stierven alleen al door zijn verpestende adem. De bewoners van die streek verlieten er het land om, en ze zouden wellicht allemaal zijn weggetrokken, als ze niet van het monster waren verlost.

Heer Otho van Pont had twee kloeke zonen: de oudste, genaamd Lupold en de andere Wychaert of Wichard. Wichard was in stilte verloofd met Margaretha, de mooie dochter van Herman van Hameland. Hoewel moedig en onverschrokken van aard, had Wichard nooit gelegenheid gehad hiervan blijk te geven.

Op een mooie vroege ochtend zei Wichard aan zijn vader:

"Vader, ik wil vandaag naar Hameland rijden om aan heer Herman openlijk om de hand van de knappe Margaretha te vragen. Wat vindt u hiervan?"

"Doe dat mijn zoon," sprak heer Otho, "ik wil graag Margaretha als mijn dochter ontvangen en heer Herman is een wijs en goed man. Groet hem uit mijn naam."

Zo gebeurde het dat Wichard op de binnenhof zijn grote paard besteeg en vrolijk de poort uitdraafde, op weg naar heer Herman in Hameland.

Blij en opgewekt reed hij tussen de in de vroege morgendauw zingende vogels. De zon schitterde als een groot juweel, in een koepel van licht. De dag was net begonnen en terwijl het paard overmoedig over de weg draafde, neuriede zijn berijder een vrolijk wijsje.

Een eind op weg kwam hij een processie tegen. Het was een grote en aanzienlijke stoet en Wichard bleef eerbiedig aan de kant van de weg staan om de vrome priesters en monniken voorbij te laten.

Nadat ze voorbijgetrokken waren, vroeg hij een boer waartoe deze processie diende en de boer vertelde hem omstandig dat de heilige mannen op weg waren om met gebeden de draak te

verdrijven. Men had het al zo vaak geprobeerd, maar steeds zonder resultaat; en nu was de bisschop er zelfs voor overgekomen. In de ruime zaal zat heer Herman in een fraai gesneden armstoel, dicht bij een klein, knapperend haardvuur. Aan de andere kant van de haard zat Wichard op een eiken bank. Na een tijdje zwijgen sprak de grijsaard zacht:

"Wichard, ik geloof graag dat u van elkaar houdt, maar u bent beiden nog heel jong. Ik wil aan uw moed niet twijfelen noch uw kracht onderschatten, maar u moet de eerste daad nog verrichten, waarmee u de ridderslag verdienen kunt. Ik weet wel dat we op het ogenblik gelukkig in vrede leven en de gelegenheid zich hiertoe aandienen moet; maar men zou mij nu terecht kunnen verwijten mijn dochter aan een onervaren knaap te hebben uitgehuwelijkt. Er zijn meerdere kloeke ridders die naar Margaretha's hand dingen en al houdt ze alleen van u en zou ik gaarne mijne toestemming geven, kom met uw verzoek maar op een later tijdstip terug. U moet eerst de wereld tonen dat u even goed met de ridderlijke deugden vertrouwd bent als met uw boeken."

De jongeling staarde lange tijd teleurgesteld in het vuur, toen stond hij op, nam de hand van de grijsaard en zei:

"Heer Herman, mijn vader roemt u als een wijs en verstandig man en ik twijfel niet dat u ook in deze zaak gelijk zult hebben, al is het mij een grote teleurstelling. Laat mij nu gaan. Ik zal proberen u spoedig als schoonzoon waardig te zijn. Ik kom snel terug of in het geheel niet."

"Het zij zo," antwoordde heer Herman. "Ik hoop u evengoed spoedig weer te zien."

Zij drukten elkaar hartelijk de hand en nog diezelfde avond reed Wichard naar zijn vaders burcht terug. Heel wat minder vrolijk en luchthartig dan hij die ochtend was uitgereden, steeg hij op het binnenplein af.

Na goed gerust te hebben, trok hij de volgende morgen zijn zware uitrusting aan, gespte zijn groot slagzwaard om en na eerst nog zijn beide neusgaten te hebben toegestopt, ging hij te voet naar

de plaats waar de draak meestal vertoefde. Zijn paard liet hij thuis, uit vrees dat het dier wellicht verstikt zou worden door de giftige adem van het hellemonster. De dorpelingen die hij in het veld tegenkwam, zagen hem vol vrees na. Menigeen sloeg een kruis en prevelde een gebed voor de moedige jonkheer. Want het verhaal ging rond: hij zou proberen de draak te verslaan.

Vol ontzag bleven ze op grote afstand toekijken, toen Wichard zijn grote zwaard ter hand nam en zonder enige aarzeling, helemaal alleen, op het ondier afstapte. Het helgedrocht lag als altijd onder de mispelboom. Ook de laatste processie had geen uitwerking gehad. De draak sperde de ontzaglijke muil wijd open, zijn vuile adem in dikke wolken uitblazend. Groot gloeiden de ogen als vuurballen in de afgrijselijke kop, terwijl hij uit alle macht brulde:

“Gelre! Gelre!”

De dorpelingen zagen Wichard onverschrokken voorwaarts gaan. Ze zagen hoe de draak met klauwen en staart het lenige lichaam van de jonkman omstrengelen wilde. Ze hoorden een hevige worsteling, maar konden niets meer zien door de massa's rookwolken die het monster uitblies. Ze hoorden alleen het geroep: Gelre! Gelre! en Wichards krachtige zwaardhouwen, die wijd in het rond weerklonken.

Vol angst en ontzetting stonden allen roerloos en durfden zelfs niet te fluisteren. Nog eenmaal verhief zich met schorre klank het vreselijke geroep:

“Gelre! Gelre!”

Tot onverwachts de bruine stinkende walm optrok en Wichard ongedeedd tevoorschijn trad. De draak lag zieltoegend aan zijn voeten. Met de dolk, die al door 27 voorouders met eer gedragen was en waaraan geen enkele smet van onrecht kleefde, had hij ten slotte, tussen de platen van het ondoordringbare schubbenpantser door, het monster in het hart getroffen.

Het volk juichte de held toe en stoere mannen droegen hem op zijn schild in triomf naar huis, waar hij door zijn ouders en broer dolgelukkig werd omhelsd. Maar hij gunde zich geen tijd voor

verdere feestvreugde, liet zijn paard opzadelen en reed naar Hameland.

Het nieuws was hem al vooruitgesnel en toen hij Hermans burcht naderde, stonden Margaretha en haar vader hem al op te wachten. Heer Herman ontving hem als zijn zoon en stemde toe in het huwelijk. Vele dagen lang werd er gefeest en toen Wichard met zijn bruid huiswaarts keerde, stichtte hij met zijn vader een burcht op de plek waar hij de draak verslagen had. Weldra namen de beide jongehuwden hun intrek in het nieuwe slot, dat ze 'Gelre'

noemden. Het dankbare landvolk uit die streek vestigde zich eromheen en zo ontstond een stadje met die naam.

Wichard voerde voortaan als wapenteken drie rode mispelbloemen op een schild van goud. Nadat Wichards broer Lupold en daarna ook zijn vader Otho gestorven waren, werd Wichard graaf van Gelre, beleend met de goederen van zijn vader en zo werd al dat land genoemd naar de kleine veste 'Gelre'.

Samenvatting

De sage over het ontstaan van Gelderland. Om zijn moed te bewijzen en zo een knappe jonge prinses te trouwen, doodt Wichard een draak die het gebied onveilig maakt. De draak roept de hele tijd 'Gelre! Gelre!' en de burcht die Wichard op de plek waar hij de draak gedood heeft bouwt, noemt hij dan ook Gelre.

Toelichting

Dit verhaal is in zijn geheel ontleend aan een oude kroniek van 1517. Er is ook een versie van het verhaal bekend waarin niet Wichard de draak verslaat, maar zijn broer Lupold. Wichard zou dan niet Margaretha tot vrouw hebben gehad, maar de dochter van de graaf van Zutphen. Omdat Lupold kinderloos stierf, werd Wichard wel hertog van Gelre.

Hameland was een gedeelte van Gelderland waarin de graafschap Zutphen ligt. We vinden vermeld, dat in 1046 het Steverewold door keizer Hendrik III bij het graafschap Hameland wordt toegevoegd.

Het wapen van Wichard bleef ruim twee eeuwen door zijn opvolgers behouden tot Otho van Nassau het verwisselde tegen de Naussause leeuw.

Dit verhaal van de Gelderse Draak heeft mij geïnspireerd om zelf een aantal korte verhalen te schrijven, met een soortgelijke insteek. Dit boek is nu hiervan het resultaat.

Het verzonken kasteel in de Maas

In de schaduw van de Maas ligt het dorp Arcen, een plaats vol geschiedenis en mysterie. De velden rond het dorp zijn rijk aan verhalen die generaties lang van ouder op kind zijn overgedragen. Maar er is één mythe, slechts gefluisterd door de oudste bewoners, die nog steeds door het landschap waart: de legende van het Verzonken Kasteel van de Maas.

Lang geleden, toen de Maas nog grilliger was en de bossen rond Arcen dichter en donkerder, stond er een kasteel aan de oever van de rivier. Dit kasteel, het Kasteel van Aldrik, werd bewoond door een machtige graaf. Aldrik was een trots man, geliefd bij zijn volk vanwege zijn wijsheid en militaire vaardigheden, maar gevreesd om zijn onbuigzame aard.

Graaf Aldrik had alles wat hij zich kon wensen: macht, rijkdom en respect. Maar wat hij niet had, was het vertrouwen van de rivier. De Maas, een levend wezen volgens de dorpsbewoners, was onberekenbaar en gevaarlijk. Al eeuwenlang eiste de rivier haar tol, dorpen en oogsten opslokkend in haar kolkende wateren. De rivier was niet zomaar een stroom water; ze had een wil, een hart van woede, en een honger die nooit gestild kon worden.

Op een avond, tijdens een groot feest in het kasteel, sprak een oude vrouw de graaf aan. Ze was een bedelares, gehuld in lompen en met ogen die doordrongen tot je ziel. Ze vertelde hem dat het gevaarlijk was zo dicht bij de Maas te leven zonder de rivier te eren.

“De Maas is oud, ouder dan jij, ouder dan ik, en zij vergeet nooit. Als je haar niet eert, zal ze je ooit verzwelgen.”

Aldrik lachte haar woorden weg, overtuigd van zijn macht. Hij dreef de vrouw het kasteel uit en beval zijn wachters haar nooit meer binnen te laten.

“Geen rivier, geen vrouw, geen mens kan mij bedreigen,” zei hij zelfverzekerd.

Jaren gingen voorbij en de graaf bouwde zijn rijkdom verder uit. Zijn kasteel werd een bastion van welvaart en zijn dorp kwam tot bloei. De Maas bleef rustig, hoewel de dorpsbewoners fluisterden dat dit slechts de stilte voor de storm was. Maar Aldrik luisterde niet naar het bijgeloof van zijn onderdanen.

Op een donkere winteravond, tijdens een hevige storm, verscheen de oude vrouw opnieuw. Ze klopte op de poorten van het kasteel, dit keer niet als bedelares, maar als boodschapper van de rivier zelf. Haar gezicht was bleek, haar ogen flikkerden met een vreemde

gloed.

“Graaf Aldrik,” sprak ze, “de Maas heeft genoeg gehad van je arrogantie. Ze eist een offer, en als je weigert, zal je alles verliezen wat je hebt opgebouwd.”

Aldrik, nog steeds niet onder de indruk, vroeg haar wat voor offer ze bedoelde. Ze vertelde hem dat hij een pact moest sluiten met de rivier. Elke zeven jaar zou hij een jongeman uit zijn dorp naar de oever van de Maas moeten brengen. Deze jongeman moest zonder verzet het water in stappen en zichzelf aan de rivier offeren.

Aldrik weigerde, zijn trots ongebroken.

“Ik buig niet voor water,” zei hij.

De vrouw glimlachte slechts kil en verdween in de nacht.

De volgende ochtend was de rivier hoger dan ooit. De dorpsbewoners, bang en angstig, smeekten de graaf om de rivier te eren, maar hij hield vol dat er geen pact gesloten zou worden. Het kasteel stond immers op een rots en hij was ervan overtuigd dat de rivier nooit zover zou stijgen om zijn kasteel te bereiken.

Zeven jaar gingen voorbij en hoewel de Maas soms wild en onstuimig was, bleef ze binnen haar oevers. Maar op een stormachtige nacht gebeurde er iets wat Arcen nooit zou vergeten. De zoon van de graaf, een jonge man genaamd Gijsbert, verdween spoorloos.

Gijsbert was geliefd bij de dorpsbewoners. Hij was dapper en rechtvaardig, net als zijn vader, maar met een zachter hart. De mensen hielden van hem omdat hij hen hielp in moeilijke tijden, en velen zeiden dat hij op een dag een betere heerser zou worden dan zijn vader. Maar nu was hij verdwenen, en niemand wist waarheen.

De oude vrouw verscheen opnieuw in het dorp, en dit keer bracht ze geen waarschuwingen, maar nieuws.

“De rivier heeft genomen wat haar toekomst,” zei ze. “Jullie graaf heeft geweigerd te buigen, en nu zal hij boeten. Gijsbert is bij de Maas. Als hij niet een zoon aan haar geeft, zal zijn eigen zoon nooit meer terugkeren.”

De dorpsbewoners smeekten de graaf om naar de rivier te gaan, om te doen wat de vrouw zei en zijn zoon te redden. Maar Aldrik was koppig. Hij weigerde te geloven dat de rivier werkelijk macht had over zijn lot.

Aldrik ging zelf naar de oevers van de Maas, met de vastberadenheid zijn zoon te redden zonder zich aan de rivier te onderwerpen. De mist was dik en het water kolkte angstaanjagend. Terwijl hij daar stond, verscheen de oude vrouw nogmaals. Ditmaal sprak ze met een dwingende toon: "De Maas heeft genomen wat zij verdient. Maar als je nog een laatste keer bereid bent te luisteren, kan er misschien iets gered worden."

Graaf Aldrik, diep van binnen wanhopig om zijn enige zoon te redden, vroeg wat hij moest doen. De vrouw vertelde hem dat de enige manier om Gijsbert terug te halen was door de rivier te eren met een monument, een symbool van respect voor haar macht. Aldrik moest het kasteel verlaten, het overgeven aan de rivier, en een eeuwige belofte maken om haar nooit meer te tarten.

Volgens de traditie moest elk jaar de eerstgeboren zoon van het dorp aan de Maas geofferd worden. Eén zoon per jaar. Dat was nooit een probleem voor Aldrik, al ging het natuurlijk wel om een mensenleven. Maar één enkele pasgeboren zoon per jaar opofferen was nog wel te doen. Er werden immers genoeg kinderen geboren. Maar nu was het zijn eigen zoon die geofferd moest worden.

Aldrik was verscheurd. Hij was een trotse man, maar het idee om zijn zoon voor altijd te verliezen, vrat aan hem. Na een lange stilte stemde hij in, al was het tegen zijn eigen wil. Hij zou zijn kasteel verlaten en de rivier zou het overnemen.

Nog diezelfde nacht vertrok de graaf met zijn hele huishouden. Ze lieten het kasteel achter, en terwijl ze weggingen, gebeurde het onvoorstelbare: de grond onder het kasteel begon te schudden. Het water van de Maas kolkte heviger en steeg langzaam, tot het uiteindelijk het kasteel begon te overspoelen. Met een donderend

geraas verzonk het kasteel in de diepte, opgenomen door de rivier.

De dorpsbewoners stonden versteld. De machtige burcht, die ooit boven het dorp had getoerd, was nu verdwenen, opgeslokt door de onvoorspelbare Maas. Maar op dat moment, terwijl de laatste steen onder de golven verdween, kwam Gijsbert tevoorschijn uit de mist. Hij was levend, maar veranderd. Zijn ogen waren donkerder, alsof hij de diepten van de rivier zelf had gezien. De dorpsbewoners juichten, maar Gijsbert sprak geen woord. Hij keek alleen naar de rivier, alsof hij wist dat de prijs die betaald was, groter was dan alleen zijn leven.

Na die nacht was het dorp Arcen nooit meer hetzelfde. De mensen spraken fluisterend over het verzonken kasteel en de macht van de Maas. Ze vertelden dat op mistige ochtenden, als de rivier hoog stond, je de contouren van het kasteel nog onder het water kon zien. Sommigen beweerden zelfs dat je het gejammer van verloren zielen kon horen, de zielen van de geofferde zonen, gevangen onder de golven. Volgens de verhalen dwaalden zij nog steeds rond in de buurt van het dorp, in de Maas.

Graaf Aldrik verdween uit de geschiedenis, zijn naam slechts een voetnoot in de verhalen van de dorpsbewoners. Maar de mythe van het Verzonken Kasteel bleef leven. Jarenlang, op de dag dat het kasteel zonk, brachten de dorpingen offers aan de rivier, bloemen en kaarsen die meedreven met de stroming. Ze deden dit niet uit angst, maar uit respect voor de kracht die hun dorp altijd had gevormd.

De Maas bleef de dorpsgrenzen bewaken, en de mensen wisten dat hoewel de rivier hen vaak gaf wat ze nodig hadden, ze ook altijd klaar stond om te nemen wat haar toebehoorde.

En zo, met de rivier als hun stille wachter, leefden de mensen van Arcen verder, altijd bewust van de oude legende die onder het water sluimerde, wachtend op het moment dat de Maas opnieuw haar tol zou eisen.

De Geheime Tunnel onder de Maas

Het was een zonnige middag in april 1904. Venlo, een drukke stad aan de Maas, was in volle gang met veranderingen. De industriële revolutie had zijn stempel gedrukt, en hoewel veel oude gebouwen plaatsmaakten voor moderne constructies, stond het oude Fort Sint-Michiel aan de rand van de stad nog steeds trots overeind. Het fort was een herinnering aan vroegere tijden, toen Venlo een belangrijke verdedigingspost was. Maar nu, in de schaduw van de nieuwe ontwikkelingen, was het fort verlaten en in verval geraakt.

Voor de zeven vrienden - Ties, Gijs, Meike, Jac, Thea, Dierik en Seger - was het fort een plek vol mysterie en avontuur. Ze waren opgegroeid met de verhalen over geheime gangen en vergeten schatten, en vandaag hadden ze besloten om deze verhalen op de proef te stellen.

“Volgens mijn opa,” begon Ties terwijl ze langs de oude stenen muren van het fort liepen, “is er een geheime tunnel die van hier, onder de Maas door, helemaal naar het stadhuis leidt.”

Gijs lachte spottend.

“Je opa vertelt veel verhalen. Wie gelooft er nu in geheime tunnels onder de Maas? Dat is toch onmogelijk.”

Meike, die altijd nieuwsgierig was naar oude verhalen, nam het voor Ties op.

“Het klinkt misschien onwaarschijnlijk, maar wat als het waar is? Wat als we die tunnel vinden? Stel je voor wat voor avonturen we kunnen beleven!”

De anderen stemden in. Het idee van een verborgen tunnel die onder de rivier door liep, was spannend genoeg om verder te onderzoeken.

Het fort was groot en vervallen. De stenen muren waren bedekt met mos en vocht, en de gangen binnen waren donker en stil. Terwijl ze door de verlaten kamers en gangen dwaalden, leek het alsof de

geschiedenis zelf op hen drukte. Hier hadden soldaten eeuwenlang gestaan, klaar om de stad te verdedigen tegen invallers. Een aantal van de oude gebouwen stonden nog steeds overeind: het wachtgebouw, de kruitkamers, en de poternes lagen onder het zand verborgen.

“Als er een tunnel is, moet hij ergens verborgen zijn,” zei Jac, terwijl hij met zijn olielamp rond scheen in een van de ondergrondse poternes van het fort.

Dierik, de meest bedachtzame van het stel, onderzocht de muren nauwkeurig.

“Een tunnel zou niet zomaar open en bloot zijn. Waarschijnlijk is er een geheime ingang. Iets wat op het eerste gezicht niet opvalt.”

Thea keek rond en merkte iets vreemds op aan de vloer.

“Kijk hier eens,” zei ze, terwijl ze naar een groep stenen in het midden van de kamer wees. “Deze tegels zien er anders uit dan de rest. Alsof ze later zijn toegevoegd.”

Met de gezamenlijke kracht van de groep begonnen ze de tegels op te tillen. Na een paar minuten werk verscheen er een trap die naar beneden leidde, diep de aarde in.

“Dit moet het zijn!” riep Ties opgewonden. “We hebben de

ingang gevonden.”

De trap leidde hen naar een smalle, donkere gang. De lucht was er kil en vochtig, en het geluid van stromend water was op de achtergrond hoorbaar. Met hun olielampen in de hand begonnen ze voorzichtig de tunnel te verkennen.

“Denk je echt dat deze tunnel helemaal onder de Maas doorloopt?” vroeg Seger, die altijd een beetje nerveus was bij dit soort avonturen.

“Dat is wat de verhalen zeggen,” antwoordde Ties. “En tot nu toe lijkt het er op.”

De tunnel was oud, veel ouder dan ze hadden verwacht. De muren waren gemaakt van zware stenen en waren hier en daar bedekt met inscripties die ze niet konden lezen. Meike, altijd gefascineerd door geschiedenis, probeerde de tekens te ontcijferen.

“Ik kan er niet veel van maken,” zei ze uiteindelijk, “maar dit zijn geen moderne inscripties. Misschien wel uit de middeleeuwen.”

“Dus deze tunnel is niet alleen oud,” lachte Jac, “maar ook nog eens vol mysteries. Dit wordt steeds interessanter.”

Na een tijdje lopen, veranderde de tunnel. Hij werd breder en het geluid van het stromende water werd luider.

“We moeten nu bijna onder de Maas zijn,” zei Dierik, terwijl hij zijn zaklamp op een kleine stroom water langs de muur richtte.

De gedachte dat er duizenden liters water boven hun hoofden stroomden, was zowel fascinerend als beangstigend. Maar de groep was vastberaden om door te gaan. Dit was hun avontuur, en ze wilden weten waar de tunnel hen zou brengen.

Na een lange tijd door de tunnel te hebben gelopen, kwamen ze bij een splitsing. De ene weg leidde verder de diepte in, terwijl de andere weg omhoog leek te lopen. Er was iets vreemds aan deze splitsing. De lucht voelde zwaarder, en de muren leken anders, alsof iemand ze had aangepast.

“Dit is vreemd,” zei Gijs, terwijl hij de muur langs de trap omhoog

aanraakte. “Het lijkt erop dat deze kant later is toegevoegd.”

“Misschien moeten we eerst die andere weg verkennen,” stelde Meike voor. “Die leidt dieper, en dat betekent waarschijnlijk dat er meer te ontdekken valt.”

Maar voordat ze konden beslissen welke kant ze op zouden gaan, hoorden ze een zacht geluid. Het was een vreemd, trillend geluid, alsof er iets in de verte bewoog. Ze bleven allemaal stil staan, luisterend.

“Wat is dat?” fluisterde Seger angstig.

“Ik weet het niet,” zei Ties. “Maar het klinkt niet als iets natuurlijk.”

Met hun nieuwsgierigheid gewekt, besloten ze het pad naar beneden te volgen. De tunnel werd steeds donkerder, en het geluid werd luider. Uiteindelijk kwamen ze uit in een grote, ronde kamer, diep onder de grond.

In het midden van de kamer stond een groot, oud apparaat. Het zag eruit als een soort mechanisme, gemaakt van tandwielen, kettingen en houten balken. Rondom het apparaat stonden dozen vol oude papieren, roestige gereedschappen en stukken metaal.

Meike knielde neer en pakte een van de oude papieren op.

“Het zijn schetsen,” zei ze. “Van de tunnel en van... dit ding. Het lijkt erop dat dit apparaat een soort geheime deur bedient.”

Ties onderzocht het mechanisme.

“Misschien was deze machine bedoeld om de tunnel af te sluiten of te openen. Maar waarom zou iemand zoiets nodig hebben?”

Terwijl ze verder keken, vonden ze meer aanwijzingen over het doel van het apparaat. De papieren leken te suggereren dat de machine een centrale rol speelde in de verdediging van de stad tijdens De Opstand van 1568-1684. De tunnel was destijds gebouwd om Venlo's leiders in het stadhuis te beschermen en hen een veilige doorgang te bieden naar het fort tijdens een belegering. De machine was ontworpen om de tunnel af te sluiten, zodat vijandelijke soldaten de stad niet via deze route konden binnendringen.

“Dit is ongelooflijk,” zei Meike. “Deze hele tunnel is een militair geheim uit de tijd van de Spaanse overheersing. Maar waarom is het nooit eerder ontdekt?”

Dierik, die altijd logisch dacht, had een idee.

“Misschien is het wel ontdekt, , maar is het geheim gehouden zodat slechts enkelen wisten dat er een geheime ontsnappingsroute onder de Maas doorliep. De stad zou het niet willen laten weten als er een geheime ontsnappingsroute onder de Maas door bestond.”

Terwijl ze verder discussieerden, probeerde Ties het mechanisme te bedienen. Met een zachte klik begon het apparaat te bewegen. De tandwielen draaiden langzaam, en met een luid, echoënd geluid schoof een deel van de muur aan de andere kant van de kamer open.

“Dat is het!” riep Ties enthousiast. “De machine opent een verborgen doorgang.”

De vrienden keken elkaar aan, hun ogen groot van opwinding. Dit was meer dan ze ooit hadden kunnen hopen. De geheime tunnel, de oude machine, de verborgen doorgang – het was alsof ze in een verhaal uit een boek waren beland.

Achter de geopende muur bevond zich een kleine, donkere kamer. De lucht binnen was zwaar en muf, alsof er al eeuwen niemand binnen was geweest. In het midden van de kamer stond een kist, bedekt met stof en spinnenwebben.

Meike stapte naar voren en opende voorzichtig de kist. Binnenin lagen oude documenten, zilveren munten en een paar sieraden. Maar het was niet de inhoud van de kist die hun aandacht trok. Onder een dikke stapel oude documenten, zilveren munten en sieraden lag een groot boek dat de aandacht van de vrienden trok.

“Wat is dat?” vroeg Jac, terwijl hij naar het boek wees.

Meike tilde het op en sloeg het open. De pagina's waren oud en vergeeld, maar de tekst was nog leesbaar. Het leek een dagboek, geschreven door iemand die aan de bouw van de tunnel had meegewerkt.

“Volgens dit boek,” begon Meike, terwijl ze door de pagina’s bladerde, “werd de tunnel in het geheim gebouwd om de stad te beschermen tegen een mogelijke belegering. Maar er is meer. Er staat dat de tunnel werd afgesloten en verzegeld om een gevaarlijke ontdekking te verbergen.”

“Wat voor ontdekking?” vroeg Ties nieuwsgierig.

Meike sloeg een paar pagina’s verder en las hardop.

“Er wordt gesproken over een vreemde kracht die diep onder de Maas ligt, iets wat de bouwers niet begrepen. Ze waren bang dat het ontdekt zou worden door vijanden, dus verzegelden ze de tunnel en bouwden deze machine om hem gesloten te houden.”

Ze keken elkaar verschrikt aan. Ze hadden zojuist de verzegeling verbroken. Welke gevolgen zou dit hebben?

De stilte in de kamer was bijna tastbaar. Meike hield het oude dagboek in haar handen, haar ogen rustend op de laatste paar woorden die ze net had voorgelezen. Een vreemde kracht, iets dat onder de Maas verborgen lag? Het klonk alsof het rechtstreeks uit een griezelig sprookje kwam, maar de ernst van de inscripties en het feit dat de tunnel al eeuwen verborgen was, gaf het een grimmige geloofwaardigheid.

“We moeten terug,” zei Seger plotseling, zijn stem schor van de spanning. “Dit is geen avontuur meer, dit is gevaarlijk.”

“Misschien heeft hij gelijk,” knikte Jac aarzelend. “We weten niet wat deze mensen bedoelden met ‘gevaarlijke ontdekking.’ We kunnen beter stoppen voordat we iets doen waar we spijt van krijgen.”

Maar Ties, altijd degene die gedreven werd door nieuwsgierigheid, was het niet met hen eens.

“We kunnen nu niet stoppen. Dit dagboek spreekt over een kracht die hier ergens onder ligt. We moeten het verder onderzoeken. Stel je voor wat we zouden kunnen vinden!”

Meike stond ook op het punt om iets te zeggen toen er plotseling een geluid door de kamer echode. Het was een diep, laag

gerommel, alsof de aarde zelf bewoog. Iedereen verstijfde.

“Wat was dat?” vroeg Thea, haar ogen groot van angst.

“Ik weet het niet,” antwoordde Dierik, terwijl hij zijn olielamp op de muren richtte. “Maar het komt van beneden... onder ons.”

Het geluid kwam steeds dichterbij, en de muren leken te trillen. Het voelde alsof er iets in beweging was, diep in de aarde. Iedereen keek elkaar aan, de spanning voelbaar. Dit was geen gewone ontdekking meer.

Met het gerommel dat hen in de rug duwde, wilden ze vluchten. In paniek keken ze om zich heen en vonden een smalle trap achter wat lege vaten in de kamer. Deze trap leidde steil naar beneden, en hoe verder ze gingen, hoe kouder en vochtiger de lucht werd.

“Dit voelt niet goed,” mompelde Seger, terwijl hij achteraan liep. “We hadden terug moeten gaan.”

“Misschien heb je gelijk,” gaf Thea toe, “maar we zijn nu al zo ver gekomen. We kunnen niet zomaar terug.”

De trap kwam uit in een smalle gang die veel dieper onder de grond lag dan de oorspronkelijke tunnel. De wanden hier waren van ruwe steen en bedekt met vreemde symbolen. Ze waren anders dan de inscripties die ze eerder hadden gezien — deze leken haastig te zijn aangebracht, alsof iemand in paniek ze in de muur had gekrast.

“Wat betekenen deze symbolen?” vroeg Gijs, terwijl hij zijn hand over een van de groeven liet glijden.

Meike schudde haar hoofd.

“Ik weet het niet. Maar het lijkt een waarschuwing.”

Ties fronste zijn wenkbrauwen. “Waarschuwing waarvoor?”

Niemand kon het antwoord geven, maar het gevoel van dreiging werd steeds zwaarder naarmate ze verder liepen. Het gerommel was nu constant, en het leek bijna alsof de grond onder hun voeten pulseerde met een soort vreemde energie.

Na wat een eeuwigheid leek, kwamen ze uit in een enorme ondergrondse ruimte. De wanden van de kamer waren glad en

glommen, alsof ze uit een ander soort steen waren gehouwen dan de rest van de tunnel. In het midden van de kamer, op een verhoging, stond een groot, glinsterend object. Het was geen machine zoals ze eerder hadden gezien, maar iets anders — een zwart, perfect rond object dat leek te pulseren met een donkere gloed.

“Wat is dat?” fluisterde Meike, haar ogen wijd van verbazing en angst.

Dierik stapte naar voren, zijn blik gefixeerd op het object.

“Ik weet het niet, maar dit moet die ‘kracht’ zijn waar ze het over hadden in het dagboek.”

Niemand durfde dichterbij te komen. Het zwarte object leek hen te hypnotiseren, en hoe langer ze ernaar keken, hoe vreemder ze zich voelden. Het voelde alsof hun gedachten langzaam door het ding werden opgeslorpt, het hun diepste angsten en verlangens blootlegde.

“We moeten hier weg,” zei Seger, zijn stem trillend van paniek. “Dit ding... het is verkeerd.”

Ties wilde iets zeggen, maar voordat hij dat kon, begon het object te pulseren met een fel, wit licht. De grond onder hen begon te trillen, en er klonk een oorverdovend geluid, alsof de aarde zelf protesteerde tegen hun aanwezigheid.

“We hebben het wakker gemaakt!” schreeuwde Thea. “We moeten nu gaan!”

De vrienden draaiden zich om en renden terug naar de trap. Het gerommel werd steeds luider, en de grond leek letterlijk onder hun voeten te bewegen. Stukken steen begonnen van de muren af te brokkelen, en water sijpelde door de scheuren in de tunnelwanden. Het voelde alsof de Maas boven hen ieder moment kon doorbreken.

“Sneller!” riep Jac, terwijl hij de trap omhoog stormde.

Dierik, die als laatste rende, keek achterom en zag tot zijn schrik dat het zwarte object in de kamer begon te barsten. Een dunne straal licht schoot door de scheuren, en een angstaanjagend geluid

vulde de ruimte.

“We hebben geen tijd meer!” riep hij. “We moeten eruit, nu!”

Ze renden zo snel als hun benen hen konden dragen, maar de tunnel stortte steeds meer in. Het leek erop dat de eeuwenoude constructie van de tunnel het niet aankon om de energie van het zwarte object te beheersen. De muren trilden hevig en water begon overal door te breken.

Toen ze eindelijk de eerste kamer met de machine bereikten, stond het water hen tot aan de enkels. Het mechanisme dat ze eerder hadden geactiveerd, was nu stil, en de doorgang naar het fort leek instabiel.

“Duw die deur dicht!” schreeuwde Meike, terwijl ze tegen de zware houten deur leunde, die de kamer van de gang scheidde.

Ties en Jac hielpen haar, en met hun gecombineerde kracht lukte het hen om de deur dicht te duwen, net op tijd voordat een golf water de kamer in stroomde.

Toen de deur eenmaal dicht was, bleef het stil. Het gerommel in de tunnel hield langzaam op, en het water zakte weg. De vrienden stonden hijgend en druipend van het zweet en water in de nu stille kamer.

“Wat was dat?” vroeg Gijs, terwijl hij naar adem hapte.

Meike schudde haar hoofd, nog steeds geschokt door wat ze hadden gezien.

“Ik weet het niet. Maar dat ding... dat object. Het was gevaarlijk. En het is beter dat het voor altijd onder de grond blijft.”

Dierik, die altijd de meest rationele van het stel was, knikte.

“We hadden het nooit moeten wekken. Die tunnel was niet zomaar verborgen. Ze wilden ons weghouden van wat daar beneden lag.”

Seeger, die nog steeds nerveus om zich heen keek, stemde in.

“Laten we gewoon beloven dat we hier nooit meer over praten. Wat we daar beneden hebben gezien... dat hoort niet in deze wereld.”

Iedereen knikte stilzwijgend. Het avontuur dat ze hadden gezocht, was veel gevaarlijker en angstaanjagender dan ze ooit hadden kunnen vermoeden. Ze wisten nu dat sommige geheimen beter verborgen moesten blijven.

Toen ze uiteindelijk weer in het fort stonden, voelde de frisse lucht aan als een bevrijding. De zon was bijna ondergegaan, en de stad Venlo leek zo kalm en vredig, alsof er niets ongewoons was gebeurd. Maar de vrienden wisten beter. Ze hadden iets ontdekt, diep onder de stad, iets wat daar altijd verborgen had moeten blijven.

“Dus, wat nu?” vroeg Jac terwijl ze bij de ingang van het fort stonden.

“We vertellen niemand wat we hebben gevonden,” zei Ties vastberaden. “De tunnel, de machine, dat zwarte ding... het moet allemaal geheim blijven.”

Meike staaarde naar de horizon, nog steeds denkend aan het dagboek dat ze hadden gevonden.

“Er is zoveel dat we niet begrijpen. Misschien was het inderdaad beter dat de tunnel gesloten bleef.”

Ze wisten dat het avontuur hen had veranderd. Wat ze hadden meegemaakt was meer dan een simpel mysterie, meer dan een spannend verhaal. Het was een herinnering aan de gevaren van nieuwsgierigheid en de kracht van het onbekende.

En zo, terwijl de zon onderging boven de Maas, liepen de zeven vrienden in stilte terug naar de stad, vastbesloten om het geheim van de tunnel voor altijd met zich mee te dragen.

De groep keerde in stilte terug naar Venlo. De straten waren stil en leeg, terwijl de schemering langzaam de stad omhulde. De ervaring in de tunnel, de ontdekking van de vreemde kracht en de bijna-instorting van de gang was nog vers in hun gedachten. Ze hadden afgesproken om er met niemand over te praten, maar de angst en spanning waren voelbaar in de lucht.

Die avond, thuis bij hun ouders, probeerden ze allemaal weer

hun gewone leven op te pakken, maar dat was moeilijker dan ze hadden verwacht. Ties kon de vreemde, pulserende gloed van het zwarte object maar niet uit zijn gedachten krijgen. Meike bladerde in gedachten terug naar de inscripties op de muren van de tunnel, zich afvragend wat de oude bouwers nu echt hadden geweten over de kracht die ze hadden ontdekt. De anderen werden gekweld door onverklaarbare nachtmerries waarin ze de donkere tunnels en het groeiende gevoel van dreiging opnieuw beleefden.

Het duurde niet lang voordat Gijs, die nooit goed was in geheimen bewaren, de spanning niet meer aankon. Hij sprak erover met zijn opa, een oude soldaat die de stad kende als zijn broekzak. Hij hield het vaag en vertelde slechts dat ze een oude kamer in het fort hadden gevonden met vreemde inscripties en een mechanisme dat hen de schrik op het lijf had gejaagd.

Zijn opa keek hem met een ernstige blik aan.

“Er zijn verhalen, jongen, oude verhalen over dat fort en wat eronder ligt. Maar die verhalen zijn in de loop der jaren vergeten, of liever gezegd, begraven. Sommige dingen horen verborgen te blijven.”

Hij zuchtte diep en legde zijn hand op Gijs' schouder.

“Laat het rusten. Voor je eigen bestwil.”

Gijs had geen idee hoe serieus die woorden waren, maar hij begon zich af te vragen of ze misschien iets heel ouds hadden losgemaakt, iets dat beter ongestoord had moeten blijven.

Een paar dagen later, toen de groep zich weer in het fort waagde, deze keer zonder het voornemen om de tunnel opnieuw te verkennen, ontmoetten ze een oude man die daar rondliep. Hij droeg een versleten jas en een hoed die zijn gezicht gedeeltelijk in de schaduw hield. Toch waren zijn ogen fel en alert.

“Wat doen jullie hier?” vroeg de man op een scherpe toon, terwijl hij hen bestudeerde. “Er is hier niets meer te vinden, niets wat jullie moeten zien.”

“Gewoon rondkijken,” loog Jac, terwijl hij zich ongemakkelijk

voelde onder de priemende blik van de vreemdeling. De man glimlachte flauwtjes, maar er was iets sinisters in zijn houding.

“Dat zeg je nu. Maar er zijn verhalen over kinderen zoals jullie, die te nieuwsgierig werden voor hun eigen bestwil. Die zich te diep in de geheimen van dit fort begaven.”

Hij boog zich iets voorover.

“Sommige geheimen horen voor altijd begraven te blijven.”

De groep wist niet goed wat ze van de man moesten denken. Was hij een oude stadsbewoner die meer wist over de tunnels? Of een zonderlinge dwaas die zich voordeed als een beschermer van een oud geheim? Hoe dan ook, zijn waarschuwing gaf hen kippenvel.

“Ik wil jullie aanraden om weg te blijven van de plekken waar je niets te zoeken hebt,” zei hij voordat hij hen met snelle passen achterliet, de schaduwen van het fort in.

Die avond kon niemand van de vrienden goed slapen. De woorden van de oude man echoden in hun gedachten. Wat bedoelde hij met kinderen die te nieuwsgierig waren geworden? En waarom leek het alsof iedereen die iets wist over het fort en de tunnel waarschuwde voor gevaar?

De weken daarna begonnen er vreemde dingen te gebeuren in de stad. Kleine aardbevingen schudden 's nachts de huizen, en het water in de Maas leek soms ongewoon wild en onrustig, zelfs als er geen storm was. Mensen begonnen te praten. Sommigen beweerden dat er een oud kwaad was ontwaakt, iets wat diep onder de stad sluimerde.

De vrienden vroegen zich af of het iets te maken had met wat ze hadden ontdekt. Had hun ontdekking van het zwarte object in de ondergrondse kamer een oud en gevaarlijk geheim losgelaten? Ties was vastbesloten om antwoorden te vinden. Hij wilde terug naar de tunnel, maar de anderen waren huiverig.

“We moeten hier niet opnieuw mee gaan rommelen,” zei Seger, terwijl hij zenuwachtig met zijn handen friemelde. “Wat als we iets ernstigs veroorzaken?”

Maar Ties hield vol. “We hebben iets in beweging gezet, dat is zeker. Maar misschien kunnen we het ook stoppen.”

Uiteindelijk gaf de groep toe. Ze konden niet langer doen alsof alles normaal was. Dit was groter, en het moest gestopt worden voordat het uit de hand liep.

Gewapend met olielampen en gereedschap, keerde de groep een laatste keer terug naar het fort. Ze gingen recht op de geheime tunnel af, met het vastberaden plan om het zwarte object opnieuw te onderzoeken. Misschien was er iets wat ze over het hoofd hadden gezien, iets dat hen zou helpen om de kracht te beteugelen die ze hadden losgelaten.

De tunnel was nog steeds gedeeltelijk overstroomd, maar het leek stabiel genoeg. Ze volgden het pad dat ze eerder hadden ontdekt, en al snel stonden ze opnieuw in de kamer waar het pulserende zwarte object hen eerder zo had betoverd.

Maar deze keer was er iets anders. Het object leek veranderd te zijn. De barsten die ze eerder hadden gezien, waren groter geworden, en er stroomde een vreemde, groene gloed uit de scheuren. Het licht voelde koud en onaards.

“Dit is niet goed,” fluisterde Meike, terwijl ze zich ongemakkelijk voelde bij de aanblik van het object.

Voordat iemand iets kon zeggen, begon de grond opnieuw te trillen. Het zwarte object pulseerde heviger en scheen een felle straal van licht omhoog. Het geluid van stromend water werd luider, en de muren begonnen opnieuw te breken.

“We moeten hier weg!” schreeuwde Jac, terwijl hij naar de uitgang rende.

Maar voordat ze de tunnel uit konden rennen, gebeurde er iets vreemds. De lucht om hen heen begon te flikkeren, alsof de tijd zelf even werd opgerekt. In plaats van alleen de kamer en de tunnel te zien, zagen ze korte beelden van iets anders — van soldaten die de tunnel bouwden, van leiders die vluchtig naar het zwarte object staarden en elkaar waarschuwden. En daarna een beeld van de Maas, kolkend en woest, terwijl een oude kracht in de diepte bewoog.

De groep bevroor, verlamd door het visioen. Ze hadden geen idee wat er gebeurde, maar één ding was zeker: ze hadden iets ontketend dat eeuwenlang onder de oppervlakte had gesluimerd.

Ties was de eerste die zich herstelde van de schok. Hij rende naar het oude mechanisme dat ze eerder hadden ontdekt.

“Het moet iets te maken hebben met deze machine!” riep hij. “Dit ding werd gebouwd om de tunnel te sluiten, om dat object onder de grond te houden.”

Samen probeerden ze de tandwielen weer in beweging te krijgen, maar het leek alsof de tijd het mechanisme had verzwakt. Het trilde en kraakte, maar het werkte niet meer zoals het ooit had gedaan.

“Het is te oud,” zei Meike radeloos. “Het gaat niet werken.”

Uit pure wanhoop sloeg Jac met een grote steen op een van de hendels. Het mechanisme leek even vast te lopen, maar toen, met een luide knal, begon het te bewegen. De muren trilden opnieuw, maar deze keer op een gecontroleerde manier. Het zwarte object begon te dimmen, en langzaam maar zeker sloten de muren zich rondom het ding.

Met een laatste, luide knal werd de kamer afgesloten. Het zwarte object was verdwenen achter een ondoordringbare muur van steen, opgesloten, hopelijk voor altijd.

De groep keerde terug naar de stad, uitgeput maar opgelucht. Ze hadden het gevaar bezworen, het zwarte object was weer veilig opgeborgen onder de grond. De vreemde gebeurtenissen in Venlo hielden op, en de Maas keerde terug naar haar kalme, serene loop.

Hoewel de groep hun avontuur nooit aan iemand zou vertellen, wisten ze dat ze iets hadden meegemaakt dat hen voor altijd zou bijblijven. Sommige mysteries, zoals ze nu wisten, moesten verborgen blijven. En hoewel ze nooit meer naar de tunnel zouden terugkeren, droegen ze de kennis van wat eronder lag als een stille last met zich mee.

Venlo keerde terug naar zijn gewone leven, de stad in de schaduw van zijn oude fort, maar de zeven vrienden wisten dat ze een geheim hadden ontdekt dat niemand anders ooit zou mogen vinden.

De Geest van Kasteel De Keeverberg

De lucht boven Kessel was grijs en dreigend toen Jan van Wijk, een archeoloog uit Maastricht, op de oever van de Maas stond en uitkeek over het water. Het was een troosteloze middag in oktober van 1938, en een sterke bries joeg de dode bladeren door de straten van het dorp. Aan de overkant van de Maas torende kasteel De Keeverberg boven het landschap uit, zoals het al eeuwenlang had gedaan. Het was een plek die vele geheimen had gezien, een plek waarvan men fluisterde dat er meer schuilging onder de stenen dan men ooit zou ontdekken.

Jan was vanuit Reuver naar zijn geboortedorp teruggekeerd, niet om nostalgische redenen, maar vanwege een ontdekking in de archieven van Maastricht waar een Broeder Theodoor aantekeningen had gemaakt over een kruis. Daar had hij oude documenten van deze broeder gevonden die een mysterie suggereerden dat verband hield met de geschiedenis van het kasteel en de naburige regio. Deze documenten spraken over een kostbaar object, een gouden kruis, dat in 1646 uit het kasteel verdwenen was. Volgens de verhalen die al eeuwenlang in het dorp rondgaan bezat het kruis magische krachten die het kasteel en het omliggende dorp beschermden tegen rampen. Sinds de verdwijning van het relikwie was het dorp geteisterd door ongelukken, stormen en vreemde verdwijningen. Het leek alsof de vloek van het verloren kruis nog steeds in de lucht hing.

Jan had deze aanwijzingen gevolgd en had contact opgenomen met Maria, een jonge historica die zich had gespecialiseerd in de geschiedenis van Noord-Limburg. Samen besloten ze – naar aanleiding van enkele documenten die ze hadden gevonden, die aanwijzingen bevatten over het kruis – een opgraving te doen in de hoop het verloren relikwie te vinden en het raadsel te ontrafelen.

"Jan, ben je klaar?" vroeg Maria, terwijl ze naast hem kwam staan.

Jan knikte.

"Ja, laten we beginnen."

Het graven rond de fundamenten van kasteel De Keerberg verliep traag en moeizaam. De geschiedenis van het kasteel ging vele eeuwen terug, en de lagen van aarde en steen onthulden fragmenten van vervlogen tijden. Ze vonden oude scherven, roestige spijkers en de restanten van een middeleeuwse waterput. Maar niets wees op de aanwezigheid van het relikwie waar ze naar zochten.

Dagen gingen voorbij, en hoewel ze veel te weten kwamen over de geschiedenis van deze plek, en bleef het antwoord op wat er met het kruis gebeurd was uit. De dagen werden weken, de weken werden maanden. Een half jaar lang vonden ze niets van betekenis dat met het kruis te maken had. Jan begon zich af te vragen of hij zich vergist had. Misschien was het relikwie nooit echt geweest. Misschien waren de verhalen over het gouden kruis niets meer dan bijgeloof en folklore.

In de zesde maand van de opgraving, net toen ze overwoog de zoektocht te staken, ontdekte Maria iets vreemds. Achter een stapel stenen in een van de oude kelderruimtes, waar het inmiddels samengestelde team hun opgravingen uitvoerde, vond ze een muur die niet helemaal leek te passen bij de rest van de architectuur. De stenen waren anders van kleur, alsof ze ergens anders gebakken waren, en netter gestapeld, alsof ze een verborgen deur of gang afsloten.

"Jan! Kom eens kijken!" riep Maria opgewonden.

Jan haastte zich naar haar toe en bekeek de muur zorgvuldig. Na enkele minuten merkte hij op dat een van de stenen los zat. Voorzichtig haalde hij de steen weg, en tot hun verbazing volgden meer stenen. Al snel onthulden ze een donkere, nauwe doorgang die diep onder het kasteel leidde.

"Dit is het," fluisterde Jan. "Dit moet naar de geheime kamer leiden waar Broeder Theodoor over schreef."

Met kloppend hart gingen ze naar binnen, gewapend met fakkels, en een touw om later hun weg terug te vinden. De gang was nauw en vochtig, met dikke lagen spinnenwebben die elke beweging vertraagden. De lucht was zwaar van de geur van schimmel en aarde. Het leek alsof deze gang eeuwenlang niet door mensen was betreden.

"Ik heb een slecht gevoel over deze plek," zei Maria, terwijl ze achter Jan aan liep.

Jan, hoewel zelf ook ongemakkelijk, probeerde kalm te blijven.

"Het zal wel goedkomen," zei hij, maar in zijn hoofd begonnen dezelfde twijfels te knagen. Waarom was deze gang zo goed verborgen? Wat probeerden ze te verbergen?

Na wat voelde als uren lopen, bereikten ze een houten deur, verrot door de tand des tijds. Voorzichtig opende Jan de deur, die met een langgerekt gekraak openzwaaide. Wat ze daarachter vonden, deed hun adem stokken.

De kamer was klein en vochtig, met aan de wanden donkere vlekken die niet van water leken te komen. In het midden van de kamer stond een stenen altaar, versierd met ingewikkelde gravures die bijna onleesbaar waren geworden door de eeuwen heen. En daarboven hing een groot houten kruis. Niet het gouden relikwie waar ze op hoopten, maar een eenvoudig, zwaar houten kruis.

Maar het was niet het kruis dat hun aandacht trok. Hun aandacht werd getrokken door de tegels op de vloer, die in het zwakke licht van hun fakkels zichtbaar werden. Het leek wel of er iets in gekrast was. Ze knielden neer en pakten een zakdoek om het stof weg te vegen. In het zwakke licht van hun fakkel kwam een Latijnse spreuk tevoorschijn:

"Qui veritatem quaerit, inveniet tenebras" – Wie de waarheid zoekt, zal de duisternis vinden.

Terug in hun tijdelijke kamp, net buiten de kasteelruïne, probeerde Jan de betekenis van de inscriptie te begrijpen. Hij had het gevoel

dat er iets diepers achter deze woorden zat, iets dat te maken had met het verloren relikwie. Maria stemde met hem in, maar kon ook geen concrete verklaring vinden.

Die nacht sliep Jan slecht. Hij droomde van schaduwen die door de gangen van het kasteel gleden, van fluisteringen die zijn naam riepen. Toen hij vroeg in de ochtend wakker werd, ontdekte hij tot zijn schrik dat Maria verdwenen was. Haar slaapzak was leeg, en haar gereedschap en aantekeningen lagen verlaten op de tafel.

Hij zocht urenlang, riep haar naam, doorzocht het dorp en de omliggende velden, maar er was geen enkel teken van haar te vinden. Het was alsof ze in rook was opgegaan.

De dorpingen begonnen al snel te fluisteren. Sommigen beweerden dat de vloek van het kasteel was ontwaakt, dat het verloren kruis hen zou blijven achtervolgen zolang het geheim onopgelost bleef. Anderen waarschuwden Jan om de zoektocht naar het kruis op te geven en het dorp te verlaten, voordat ook hij in de duisternis zou verdwijnen.

Maar Jan was vastbesloten. Hij zou het mysterie oplossen, koste wat kost. Bovendien wilde hij weten wat er met Maria gebeurd was.

De volgende dag keerde Jan terug naar de geheime kamer. Hij voelde dat de antwoorden daar moesten liggen, verborgen tussen de eeuwenoude stenen en het bloedrode altaar. Terwijl hij naar binnen liep, voelde hij een ijzige kou door zijn botten trekken, een kou die niet van de vochtige lucht kwam, maar van iets dat diep in de grond begraven lag.

De kamer leek anders dan voorheen. Het altaar was nu bedekt met rozen, dieprood, alsof ze pas geplukt waren. Maar wat hem nog meer verontrustte, was de verandering in de inscriptie op de vloer. De woorden waren veranderd, en nu luiden ze:

"Veritatem invenire noli" – Zoek de waarheid niet.

Jan staarde naar de inscriptie. Het leek wel of het woord "waarheid" hem diep in zijn ziel raakte. De waarschuwing om de waarheid niet

te zoeken voedde zijn gevoel om door te gaan, ondanks de angst die aan zijn binnenste knaagde. Maria's verdwijning en het geheim dat het kasteel leek te verbergen, versterkte zijn vastberadenheid.

Hij haalde diep adem en liet zijn ogen door de kamer dwalen. De schaduwen leken tot leven te komen, en de koude stenen muren voelden plots claustrofobisch aan. Hij wilde naar buiten rennen, weg van de kilte en het onheilspellende gevoel, maar iets hield hem tegen. Hij wist dat hij dichtbij was — dichtbij het antwoord op wat Maria was overkomen en wat er werkelijk speelde in Kessel.

Met een schok besepte hij dat de monnik in de kamer stond. Het leek alsof hij volledig in de onverlichte donkere hoek was opgelost, maar zijn ogen glommen nu in het donker. Het was alsof hij Jan al die tijd in stilte had geobserveerd.

"Wat doe je hier," zei Jan, zijn stem vast maar licht bevend. "Wat is het dat je verbergt?"

De monnik deed een stap naar voren, zijn donkere gewaad leek samen te smelten met de kamer zelf.

"De waarheid is niet wat je zoekt, Jan," sprak hij kalm. "De waarheid zal je vernietigen. Ze heeft al te veel genomen van hen die haar zochten."

Jan voelde zijn bloed koken.

"Wat bedoel je daarmee? Wat is er met Maria gebeurd? Waar is ze?"

De monnik zweeg even, alsof hij de woorden zorgvuldig afwoog.

"Maria is hier. Ze heeft het geheim van het kruis gevonden, maar dat is een geheim dat nooit het daglicht mag zien. Ze heeft gekozen... zoals zovelen voor haar. Een offer, zodat Kessel gespaard blijft van wat onder de grond ligt."

De betekenis van de woorden daalde als een zware last op Jan's schouders.

"Een offer?" herhaalde hij, met een scherpe pijn in zijn borst. "Ze heeft zichzelf opgeofferd?"

De monnik knikte langzaam.

"Maria wist wat ze deed. Maar het is nog niet te laat voor jou. Jij

kunt terugkeren, jij kunt de waarheid laten rusten."

Jan voelde een mengeling van woede en wanhoop door zijn aderen stromen. Hij kon niet zomaar opgeven. Niet nu. Hij moest weten wat er werkelijk was gebeurd, wat er achter dit alles zat. De monnik waarschuwde hem nogmaals, maar dat maakte zijn verlangen naar antwoorden alleen maar sterker.

"Ik zal de waarheid vinden," zei hij met overtuiging.

De monnik glimlachte zwakjes, alsof hij dit standpunt verwacht had.

"Wees dan gewaarschuwd en draag de gevolgen."

De trap naar de ondergrondse kamer was steil en onregelmatig. Jan daalde af, zijn fakkel werpend op de muren, die bedekt waren met vreemde inscripties en symbolen. Hoe dieper hij ging, hoe meer de lucht zwaar en bedompt werd. Het voelde alsof de muren op hem afkwamen.

Terwijl hij verder ging, hoorde hij het fluisteren weer. Vreemde, onverstanebare stemmen leken door het trapgat te zweven. Het was alsof de eeuwenoude stenen zelf met hem spraken, hem waarschuwden om terug te gaan. Maar Jan moest doorgaan. Zijn vastberadenheid dreef hem dieper de afgrond in.

De kamer aan het einde van de trap was groot en rond, met hoge plafonds en muren die volledig bedekt waren met vervaagde fresco's. In het midden van de kamer stond een sarcofaag, en bovenop rustte het gouden kruis. Het leek onaangetast door de tijd, glanzend in het zwakke licht van Jan's fakkel.

Zijn hart bonkte in zijn borst terwijl hij dichterbij kwam. Het kruis leek bijna te pulseren, alsof het een eigen energie bezat. Maar hij voelde ook iets donkers, iets gevaarlijks. De woorden van de monnik echoden nog in zijn hoofd: *"De waarheid zal je vernietigen."*

Hij strekte zijn hand uit naar het kruis, maar een plotselinge kou omhulde hem. De temperatuur in de kamer daalde drastisch, en een mistige adem ontsnapte uit zijn mond. Het leek alsof de kamer zelf hem probeerde tegen te houden.